

ПЪТЕНКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
24

Саможертвата на Джимутава

Нѣкога единъ великъ индийски царъ имаше синъ на име Джимутава. Когато детето стана на дванадесетъ години, започна да изучава свещени книги и стана по-учено и по-добро отъ всѣхъ други човѣкъ на времето си; молитвите му бѣха приятни на Сива, който единъ день му каза: — Каквото поискашъ отъ мене, ще ти се даде.

— Ако си доволенъ отъ мене, отговори младиятъ князь, премахни бѣдността на нашите поданици; направи така, че всички, които живѣятъ подъ наша властъ да бждатъ равни по богатство и да се радватъ на еднакво щастие.

Богътъ изпълни това негово желание. Всичките поданици на царя станаха много богати, толкова богати, че никой вече не искаше да работи, а още по-малко да се подчинява на нѣкого.

Когато работитѣ стигнаха до тамъ, роднинитѣ на царя се събраха на съветъ:

— Нашиятъ господарь и синъ му се покоряватъ на боговетѣ, казаха най-хитритѣ отъ тѣхъ, но поданицитѣ имъ не изпълняватъ заповѣдитѣ имъ, за насъ ще бжде глосно да ги свалимъ отъ престола и да царуваме вмѣсто тѣхъ.

Тѣ направиха заговоръ и съ многобройна войска обсадиха палата.

Джимутава, щомъ узна какво става, поиска съветъ отъ баща си.

— Синко, каза царътъ, тѣлото е обречено на загиване, а богатството е непостоянно. Човѣкъ още отъ раждане носи съ себе си смъртта, не трѣбва да се извършватъ престѣпления за да се запази това нетрайно тѣло и суетни величия. Ние трѣбва да се откажемъ отъ престола и да се посветимъ на вършене добри дѣла.

Като взе това решение, царътъ повика братята и племеницитѣ си и имъ отстъпи царството си; следъ това се оттегли въ една далечна планина. Тамъ той и синъ му построиха колиба, която имъ служеше за жилище.

Единъ день Джимутава се опжти къмъ върха на планината, дето се издигахъ храмъ посветенъ на богинята Дурга. Той влѣзе въ него и видѣ, обкръжена отъ прислужницитѣ си, една принцеса съ рѣдка хубостъ, която пѣеше предъ богинята и свирѣше на седемструнна арфа.

Очитѣ на двамата млади се срѣснаха и въ сърдцата имъ изведнѣжъ се породиха любовъ единъ къмъ другъ.

Принцесата се върна у дома смутена и князътъ замисленъ се прибра въ колибата при баща си.

На другия день тѣ пакъ се срѣснаха въ храма и Джимутава попита една отъ прислужницитѣ кой е бащата на принцесата.

— Той е нашиятъ царъ, отговори тя, и подбутната отъ любопитство, тя прибави: — Ами ти, хубави младежо, какъ се казвашъ и отде идешъ?

— Наричамъ се Джимутава; баща ми и азъ се подслонихме тукъ следъ като изгубихме царството си.

Прислужницата предаде тия думи на принцесата, която се натъжи много отъ неговата сѣдба и се върна у дома още по-силно смутена.

Прислужницата, която знаеше каква е мж-

ката и, каза на царицата, а царицата заговори на царя.

— Господарю, каза тя, време е вече да оженимъ нашата дъщеря.

И тя му разказа за князь Джимутава, царътъ хареса този изборъ и свадбата се отпразнува блѣсково.

Нѣколко дни следъ това, една сутринъ Джимутава излѣзе да се разходи изъ планината съ брата на жена си. Като се изкачиха на единъ гребень, тѣ видѣха единъ купъ човѣшки кости.

— Какво е това? попита Джимутава.

— Едно чудовище на име Гаруда всѣки день идѣ тукъ и изяжда по единъ парий; това тукъ сж хилядитѣ скелети на жертвитѣ му.

— Приятелю, каза князътъ на другаря си, това е чудовищна несправедливостъ. Върни се въ палата за закуска, азъ ще остана тукъ да се помоля.

Тѣ се раздѣлиха и князътъ продължи пътя си. Той скоро чу ридания, отчаяни викове, като отиде къмъ мѣстото отдето се чуваха, той видѣ една стара жена, която изглеждаше обзета отъ страшна скръбъ.

— Защо плачешъ, бабо? попита той.

— Оплаквамъ злочестата сѣдба на сина си Санктаха, отговори старата. Гаруда ще дойде днесъ да го изяде.

— Бабо, кжде е князътъ, избърши сълзитѣ си, азъ ще се пожертвувамъ вмѣсто него.

Въ това време дойде Санктаха и каза на княза:

— Господарю, нещастници като мене се радатъ много но хората, като тебе, сж рѣдки: твоятъ животъ е скъпоцененъ, нѣма защо да го давашъ въ замѣна на живота на единъ парий.

— Дългъ на добродушнитѣ човѣци е да жертвуватъ живота си, когато трѣбва, отговори князътъ. Върни се тамъ, отдето си дошълъ и остави ме.

Като чу тия думи, Санктаха отиде въ храма на богинята и скоро Гаруда, съ разперени крилѣ, се спусна отъ небето.

Чудовището имаше дълги крака, превита човка, издугъ коремъ и очи разтворени като огромни порти. То се спусна върху княза, който неволно се спусна да бѣга. Гарудаго подгони, грабна го и го отнесе въ висинитѣ.

Въ това време една гривна на която бѣше издѣлбано името на нещастника, се откопча и падна, цѣлата изцапана съ кръвъ, предъ принцесата, която като я видѣ, изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си тя прати да повикатъ царя и царицата. И тѣ се спуснаха да търсятъ княза, но Санктаха ги бѣше изпреварилъ.

Като отиде на върха, дето чудовището бѣше кацнало той извика:

— Тежко ти Гаруда! Тежко ти! Ще посмѣешъ ли да изядешъ единъ князь?

Като чу тия думи, Гаруда се смая и се обърна къмъ жертвата си:

— Княже, каза то, защо жертвувашъ живота си?

— Гаруда, отговори героятъ, дървета хвърлятъ сѣнката си върху всичко на земята, а тѣ самитѣ оставатъ изложени на слѣнце; тѣ цвѣтятъ, връзватъ плодъ за друго — такава е заслугата на добродетелнитѣ и дърветата. За какво ни служи тѣхното, ако то не е полезно за другитѣ? Колкото повече излагаме златото на огъня, толкова по-хубаво става то. Кучето и гарвана мислятъ само какъ да се заканятъ, а тия които жертватъ върватъ по пътя на справедливитѣ и изпълняватъ дълга си.

— На свѣта, каза Гаруда, малко хора иматъ толкова възвишено сърдце за да жертвуватъ живота си, но твоето решение е хубаво, то ме трога и азъ ще изпълня една твоя молба. Кажи, какво искашъ?

— Страшни демоне, отговори князътъ, ако благоволишъ да изпълнишъ желанието ми, престани да ядешъ човѣшки сжщества и върни живота на парийтѣ, чийто кости сж натрупани тукъ.

Гаруда слѣзе въ адскитѣ бездни и донесе отъ тамъ жива вода. Той я разлѣ върху коститѣ и мъртвитѣ се съживиха.

Всрѣдъ всеобщата радостъ, Джимутава прегърна жена си; той бѣше позналъ блаженството на саможертвата.

Очаквайте къмъ края на идущата седмица най-новия романъ отъ ЕДГАРЪ УОЛЕСЪ

НЕУЛОВИМИЯТЪ

Романътъ излиза за пръвъ пѣтъ на български и е единъ отъ най-увлѣкателнитѣ романи на Уолесъ

На бавете си отъ редакцията на „ПЪТЕНКА“ следнитѣ книги съ крайно намалени цени: лева

Червеноокитъ дяволъ	10
Принцътъ пиратъ	15
Съкровището на парагв. президентъ	5
Тайната на Чандеръ Рао	5
Поразяващата ржка	10